

N:o 15.

Af herr **Kerfstedt**, om anslag till lån åt behöfvande fiskare för inköp af båtar eller fiskredskap m. m.

Uti en vid senast församlade riksmöte väckt motion (n:o 40 i Första Kammaren) tillät jag mig hemställa,

»att Riksdagen behagade till Kongl. Maj:ts förfogande ställa ett belopp af 20,000 kronor, i ändamål att på billigast möjliga vilkor deraf lemna lån åt behöfvande fiskare för inköp af tidsenliga fiskebåtar eller redskap och anläggande af salterier eller andra dermed jemförliga inrättningar, samt att ansökningar om undfående af sådana lån prövas så väl af lokalkomitéer, som Kongl. Maj:ts befallningshafvande inom de respektive länen utsett, som ock af bemälde befallningshafvande, hvarefter fördelningen af Kongl. Maj:t verkställes».

Detta mitt förslag lyckades visserligen ej tillvinna sig Riksdagens bifall, men rönte både inom dess statsutskott och dess båda kamrar välvilligt emottagande. Den enda afsevärda invändning, som deremot framställdes, gälde det begärda anslagsbeloppets storlek, som ansågs allt för ringa i betraktande af det omfattande syfte, som dermed skulle tillgodoses. I det omdömet är jag numera desto hellre böjd att för egen del instämma, som jag under fortsatt begrundande af bästa sättet att lösa föreliggande lifsfråga för en stor del af vårt lands kustbefolkning tagit kännedom om hvad främmande länder härutinnan åtgjort och dervid funnit, att statens mellankomst torde böra i långt större utsträckning påkallas, om något väsentligt dymedelst skall blifva vunnet. Så t. ex. är till liknande ändamål i Danmarks finanslag för 1887—1888 uppförd en summa af 300,000 kronor, och af Islands Allthing begärdt

ett anslag, stort 200,000 kronor. — Beträffande den säkerhet, som för lånen bör ställas, må erinras, att, enligt de bestämmelser, som för Skotland äro gällande, båtar och redskap kunna pantförskrifvas intill $\frac{3}{4}$ af deras värde. En nödvändig förutsättning härför måste naturligtvis vara, att desamma blifvit försäkrade, och ligger följaktligen stor magt på ävägabringande af sådana föreningar eller bolag, hvar till penningunderstöd från det allmännas sida lära oafvisligen erfordras. — Af flera skäl synes mig olämpligt att bestämma lång amorteringstid för lånen, utan torde denna böra inskränkas till 5, högst 10 år, hvaremot önskligt vore, att räntan kunde sättas så lågt som 3 à $3\frac{1}{2}$ procent. Dessutom anser jag ändamålet med den ifrågasatta förlagsfonden betinga, att lånens storlek begränsas (t. ex. från 100 till högst 5,000 kronor), så att företrädesvis mindre bemedlade deraf komme i åtnjutande, men att vid deras fördelning stor urskiljning användes, så att fiskarena ej få anledning betrakta sådana försträckningar såsom direkta fattigunderstöd.

Under åberopande för öfrigt af den motivering, som jag i sammanhang med berörda min motion vid fjolårets riksdag lemnat, får jag härmed förnya då gjorda och här ofvan afskrifna vördsamma yrkande, dock med den viktiga afvikelse,

att lånefondens storlek bestämmes till 200,000 kronor.

Förestående motion torde blifva till statsutskottet remitterad.

Stockholm den 25 januari 1890.

J. Kerfstedt.